**Република Србија**
**ВРХОВНИ СУД**
**Кзз 644/2026**
**09.06.2026. године**
**Б е о г р а д**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Милене Рашић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Славише Милошевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Славише Милошевића - адвоката Нине Ракић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину 4К. 53/23 од 06.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-270/25 од 11.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2026. године, једногласно је донео

**П Р Е С У Д У**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Славише Милошевића - адвоката Нине Ракић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину 4К. 53/23 од 06.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-270/25 од 11.03.2026. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном постуку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Вишег суда у Зрењанину 4К. 53/23 од 06.03.2025. године окривљени Славиша Милошевић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 03.01.2023. године па до истека трајања притвора. На основу члана 246. став 8. и члана 78. у вези члана 87. КЗ од окривљеног су одузети предмети, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде. На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. ЗКП окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара и накнаду трошкова кривичног поступка у износу од 30.567,84 динара на рачун Вишег суда у Зрењанину, накнаду трошкова кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину у износу од 291.384,72 динара, а све у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да Вишем суду у Зрењанину и Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину накнади трошкове кривичног поступка на име

ангажовања браниоца по службеној дужности чију висину ће суд утврдити посебним решењем по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-270/25 од 11.03.2026. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца окривљеног Славише Милошевића и пресуда Вишег суда у Зрењанину 4К. 53/23 од 06.03.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Славише Милошевића - адвокат Нина Ракић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан, побијане пресуде преиначи у делу одлуке о трошковима поступка и окривљеног ослободи обавезе накнаде истих, као и да подносиоцу захтева на име награде састава захтева за заштиту законитости досуди износ од 150.000,00 динара.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Славише Милошевића је неоснован у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, док у преосталом делу нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, наводима да је суд окривљеног требао да ослободи плаћања трошкова поступка, будући да је окривљеном постављен бранилац по службеној дужности, јер није био у могућности да сноси сам трошкове браниоца, а у питању је кривично дело за које је обавезна одбрана. У вези са изнетим наводи да је окривљени незапослен, да се налазио у притвору 2 године и 3 месеца и да је 12.01.2026. године постао отац, те да би његовим обавезивањем да сноси целокупне трошкове кривичног поступка било угрожена не само егзистенција окривљеног, већ и егзистенција целе његове породице, будући да му ни супруга није запослена.

Врховни суд налази да су изнети наводи у захтеву за заштиту законитости неосновани. Ово стога што је одредбом члана 264. став 4. ЗКП прописано да у одлуци којом решава о трошковима суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тач.1) до 6) и тачка 9) овог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног саветника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, а уколико се ове околности утврде после доношења одлуке о трошковима, председник већа, односно судија појединац може

посебним решењем ослободити окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Дакле, одредба члана 264. став 4. ЗКП предвиђа факултативни основ за ослобађање од плаћања трошкова кривичног поступка, односно само могућност, али не и обавезу суда да окривљеног ослободи од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка уколико су за то испуњени законски услови и уколико окривљени достави доказе-податке о томе да би плаћањем наведених трошкова било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, што у конкретном случају није учињено, па како је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен због предметног кривичног дела, то је правилном применом члана 264. став 1. КЗ окривљени побијаном правноснажном пресудом обавезан да сноси трошкове кривичног поступка.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема законом прописан садржај.

У захтеву бранилац истиче да је побијаним пресудама учињена и повреда члана 32. став 3. Устава Републике Србије.

Међутим, како уз захтев бранилац окривљеног није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода које су зајемчена Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтев за заштиту законитости, у овом делу, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник**
**Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија**
**Јасмина Васовић, с.р.**

**За тачност отправка**
**Заменик управитеља писарнице**
**Миланка Ранковић**